

หนึ่งในลักชีพยาน

บุคคลที่จะกล่าวถึงท่านนี้
เป็นหนึ่งในลักชีพยานแห่งการเข้าถึง
ธรรมของหลวงปู่ ท่านได้บันทึก
เรื่องราวลงในหนังสืออนุสรณ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อปี พ.ศ.
๒๔๙๗ เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับผลการ
ปฏิบัติธรรมของท่านในวันบรรพชา
อุปสมบท ที่พระอุโบสถวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ไว้ที่น่าสนใจ

ขนติโก ภิกขุ เป็นศิษย์ท่านหนึ่งของหลวงปู่ที่มี
ประสบการณ์รู้เห็นหนทางพระนิพพาน โดยมีจุดเริ่มต้นใน
วันอุปสมบท ณ พระอุโบสถวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในขณะที่ท่านกำลังคุกเข่าประนมมือรอลหลวงปู่เอา
อังสะออกมาสวมให้ แล้วจะได้ออกไปครองผ้า นั้น หลวงปู่
กล่าวขึ้นว่า “เธอจำได้ไหม ผมที่โกนเมื่อก่อนจะเข้ามาขอ
บรรพชานะ เคยหยิบจับขึ้นดูบ้างหรือเปล่า”

เมื่อท่านตอบว่าจำได้ หลวงปู่ก็ให้ท่านหลับตาน้อม
เอาปอยผมนั้นมาไว้ตรงกลางกาย แล้วให้เอาความคิด
ความนึก และความจำ ไปจดไว้ที่ตรงกลางก้นนั้น ตอนนั้น
ท่านสงสัยว่าหลวงปู่ต้องการอะไรหนอ และคิดว่า นิ่ง
หลับตาอยู่อย่างนี้ จะเห็นอะไรได้ แถมท่านั่งคุกเข่าก็ทำให้
ท่านเมื่อยเอาการ

“เห็นแล้วหรือยัง” หลวงปู่ถาม ท่านตอบว่า “ยัง
ไม่เห็นอะไรเลยครับ” หลวงปู่สั่งต่อไปว่า “ทำใจของเราให้
หยุด ให้นิ่ง คตินึกเอาผมของเราให้เกิด ให้เห็น อยู่ตรง
กลางก้น (กลางกาย) ซี พยายามนึก แล้วดูให้ดีจะได้เห็น”

ขนติโก ภิกขุ เล่าว่า “นั่งมานานเท่าใดไม่รู้ตัว
ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านเรื่อย ๆ ไป ทำจิตมิให้
วอกแวก...โอ! ท่านที่เคารพทั้งหลาย เป็นที่น่าประหลาด

น่าประหลาดจริง ๆ ข้าพเจ้าได้เริ่มเห็นสิ่งหนึ่งปรากฏขึ้นใน
ความมืดนั้นแล้วอย่างเลื่อนรางเต็มที แต่แล้วสิ่งนั้น
ก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น ๆ โดยลำดับ ชัดขึ้นจนสังเกตเห็นได้
เหมือนกับการลืมตาเห็นเลยทีเดียว อะไรหรือ เห็นอะไร
ปอยผมนะซีท่าน ปอยผมของข้าพเจ้าเอง ปอยผมที่ข้าพเจ้า
ได้หยิบดู เมื่อทำการโกนศีรษะก่อนเข้ามาบรรพชานั่นเอง
ช่างเป็นการน่าประหลาดอะไรเช่นนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น
อย่างบอกความรู้สึกไม่ถูกว่าเป็นอย่างไร”

ด้วยความตื่นเต้นนี้เอง ทำให้ขนิติโก ภิกขุ รีบกราบ
เรียนหลวงปู่ว่า “เห็นแล้ว เห็นแล้วครับผม” นอกจากนี้
ท่านยังคิดว่า คราวนี้หลวงปู่คงจะให้ท่านออกไปครองผ้าได้
แล้ว แต่เหตุการณ์ไม่เป็นดังที่คิด เพราะหลวงปู่สั่งให้ท่าน
ดูว่าปลายผมชี้ไปทางไหน แล้วให้ดูปอยผมต่อไป ต่อมา
ท่านรู้สึกว้าว ตัวเริ่มเบาหวิว ๆ ใจรู้สึกสบายจริง ๆ สบายจน
ไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาพรรณนาได้ ทันใดนั้นปอยผมสีดำ
ก็ค่อย ๆ เลือนหายไป ค่อย ๆ เห็นวงกลมมีแสงเรือง ๆ ขึ้น
มาแทนที่ ต่อมาวงกลมวงนี้กลายเป็นดวงใสคล้ายดวงแก้ว
สุกสว่างดังดวงจันทร์ ความเมื่อยขบต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่ทราบ
ว่าหายไปได้อย่างไร

หลวงปู่ถามว่า “ได้เห็นอะไรอีกไหม” ท่านตอบว่า

“เห็นแสงสว่างเป็นดวงกลมขนาดเท่าลูกมะนาวเป็อง ๆ
ครับผม”

หลวงปู่บอกว่า “เอาละ วันนี้พอกันที เธอจงจดจำ
ดวงที่เธอเห็นนี้ไว้ให้ดี หลับตาก็ให้เห็น ลืมตาก็ให้เห็น ไม่
ว่าเวลาใด ๆ ให้เห็นอยู่เสมอ ๆ อย่าให้สูญไปเสีย” ท่านสั่ง
ขณะนั้นประกายตาของท่านแจ่มใสด้วยความพอใจ และ
กล่าวว่า

“ดวงใส่นั้นแหละเป็นจุดต้นทางนำเราไปสู่พระ-
นิพพานละ เป็นทางไปของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา
เป็นทางถูกทางตรงทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น จดจำไว้
ให้ดี อย่าให้ดับเสียได้น้า” จากนั้นหลวงปู่จึงชักเอาอังสะ
มาสวมศีรษะให้ท่าน แล้วให้ออกไปห่มผ้าหลังพระอุโบสถ

เมื่อท่านเหลือบตาดูนาฬิกา จึงทราบว่าท่านมานั่ง
อยู่ท่ามกลางหมู่สงฆ์มานานถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ท่านรู้สึกตื้นตัน
ใจเมื่อคิดว่าหลวงปู่ให้เกียรติชี้แนวทางพระนิพพานแก่
ท่านถึงขนาดนี้เชียวยหรือ หลวงปู่ผู้มีวัยชราแล้ว รวมทั้งหมู่สงฆ์
ตลอดจนญาติมิตร ต้องมานั่งรอท่านจนเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้าไปตาม ๆ กัน แต่หลวงปู่มิได้พะวงเรื่องอื่นใด
ต้องการเพียงให้ท่านได้เห็นหนทางไปสู่พระนิพพานเท่านั้น
ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ ในการบวชของชนติโก ภิกขุ

สะท้อนให้เห็นคุณธรรมและความสามารถหลายประการ
ของหลวงปู่ เป็นต้นว่า ท่านมีความรักในการเผยแผ่วิชชา
ธรรมกายมาก มีความอดทน มีความเมตตากรุณาต่อศิษย์
มีวิญญานของความเป็นครูที่แท้จริง มีความสามารถและ
ศิลปะในการสอน รวมทั้งสามารถหยั่งรู้กำลังบุญบารมีของ
ศิษย์ว่ามีความพร้อมมากน้อยแค่ไหนที่จะบรรลุธรรม

ขณติโก ภิกขุ มีความสุขและปีติภาคภูมิใจเป็นอย่าง
ยิ่งที่มีหลวงปู่เป็นพระอุปัชฌาย์ ทำให้ท่านรู้วิธีทำใจหยุดใจ
นิ่ง ได้รู้จักหนทางพระนิพพาน และได้เป็นหนึ่งในสัทธิ
พยานในการเข้าถึงธรรมของหลวงปู่